

Hồi 12

Truyền Nghề Bốc Dịch

Lạc Dương nhảy qua bờ đầm bên kia, đã thấy ông già ngồi ở trên tấm ván, đang câu cá rồi. Thấy chàng đến ông già vẫn nhìn xuống mặt nước như thường, Rồi ông cười hà hà và nói:

- Không có gì tiếp khách, nên lão phải câu cá để thết lão đệ nhậu nhét. Lão đệ chớ có chê cười không có gì ăn nhậu nhé.

Nói xong, ông ta tung mình nhảy lên, lướt ngay vào trong nhà, Lạc Dương liền đáp:

- Lão tiền bối khiếm tốn qua, tiểu bối đến quấy nhiễu như thế này đã là quá lắm rồi.

Nói xong, chàng cũng vào trong nhà luôn. Ông già ở trong bếp nói vọng ra:

- Mời lão đệ hãy ngồi chơi bên ngoài, lão ra ngay tức thì.

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Lão tiền bối hà tất phải phiền phức như thế làm chi.

Ông già chỉ cười chứ không trả lời gì cả, một lát sau, ông ta đã bung một đĩa hồng súi ra (cá rán có sốt). Hai người ngồi đối ẩm; ông già vừa ăn nhậu, vừa giảng giải dịch số Kim Tiền. Ông ta giảng giải rất kỹ lưỡng mà Lạc Dương lại rất thông minh nên chàng chỉ nghe một lượt đã hiểu biết được sáu bảy thành ngay. Ông già lại nói tiếp:

- Lão nghiên cứu dịch số này, càng hiểu biết bao nhiêu càng thấy khó bấy nhiêu. Việc tạo hóa của trời đất quả thực huyền ảo, đời người không sao mà hiểu biết hết được, nên lão đệ chớ coi nó là một bâng môn tả đạo. Sau này, lão đệ hành hiệp giang hồ, nó sẽ giúp ích cho nhiều, và lão đệ có thể tránh được những hung hiểm, đề phòng kẻ gian đánh lén, nhưng còn một điều này, lão đệ phải nhớ kỹ, khi nào gặp việc gì rất khó khăn mới đem ra bói toán thì linh nghiệm vô cùng, bằng không hơi một chút cũng đem ra sử dụng sẽ bị trời kỳ cũng nên.

Lạc Dương nghiêm nghị cảm ơn ông già luôn mồm, ông già bồng râu rĩ và thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Lão chẳng sống được bao lâu đâu, mà số của nghiệt đồ Phi Long cũng không chết ở trong tay của lão, nên lão phải đành phó thác cho lão đệ, mong lão đệ đừng có từ chối.

Lạc Dương cả kinh vội đứng dậy hỏi:

- Sao tiền bối lại nói như vậy?

- Đó là số trời không thể nào trái được, lão năm nay đã ngoài chín mươi tuổi, chết cũng không còn oán hận nữa, nhưng tiếc thay, lão không được chính tay giết chết nghiệt đồ ấy.

Lạc Dương không biết trả lời ra sao, chỉ ngẩn người ra nhìn ông già. Đột nhiên có một tiếng rú rất dài và đỉnh tai vọng tới. Ông già liền biến sắc mặt và nói:

- Người này đã gần tới đây rồi, lão đi một chút sẽ trở lại ngay.

Ông vừa nói dứt, đã ra nhà ngoài đi luôn. Lạc Dương ngẩn người ra, rồi cũng phi vượt qua cái đầm lên trên đỉnh một hòn đá xem sao, nhưng chàng không trông thấy hình bóng của ông già đâu cả và tiếng rú nọ cũng ngưng rồi. Chàng không biết đi về phía nào tìm kiếm nữa, bất đắc dĩ phải nhảy xuống bên dưới, nhưng chàng tìm kiếm một hồi cũng không thấy gì cả, ngạc nhiên nghĩ thầm: "Sao không có một tiếng động nào mà sắc mặt của ông già lại kinh hoảng đến thế. Chắc người tới đây phải là một tên thâm thù đại nghịch, hay là một tên ma đầu tái thế, gặp ông già tất phải có một trận đấu kịch liệt, nhưng sao bây giờ không có một tí tiếng động nào cả..."

Nhưng chàng đột nhiên thất thanh kêu ủa một tiếng như gặp phải rắn rết, vội lui về phía sau lia lịa, vẻ mặt kinh hoảng vô cùng, thì ra chàng thấy xác ông già đã nằm ở bên lề đường.

Hai chiếc tay sắt của ông ta hình như bị bảo kiếm chặt đứt, vút ở cạnh xác không xa, ngực của ông ta bị thủng một lỗ lớn, máu tươi đang vọt ra như suối. Chàng đoán chắc ông già mới bị giết hại chứ không lâu, và người giết hại ông già nếu không phải là Vệ Phi Long, thì cũng là một tên yêu tà cự phách nào đã quen thuộc ông già. Chàng chỉ ân hận là không kịp hỏi ông già. Chàng nghĩ đến ông già thâm hiểm đồ đệ bị phản lại đến chết một cách thảm khốc như vậy, chàng liền ứa nước mắt ra và nghĩ thầm: "Không thể nào để xác của lão tiền bối này bị phơi xương ở đây được, chi bằng ta đem về chỗ ở của ông ta chôn cất, coi là tạm đền ơn ông ta."

Nghĩ đoạn, chàng liền cạy xác ông già đi luôn. Chàng về tới trong nhà của ông già, thì đã thấy trên bàn có một tờ giấy, chàng vội đặt xác của ông ta xuống, cầm tờ giấy lên xem mới hay là tờ giấy đó là của ông già viết, đại khái như sau: "Hôm nọ, lão bói quẻ Kim Tiền biết đại hạn đã tới, không còn sống được bao lâu nữa, mà số của lão phải chết đường. Đó là

số trời không thể nào nghịch lại được. Lão biết lão đệ thể nào cũng theo dõi và nhật xác cho lão, nên lão mới lên về viết mấy chữ này để cảm ơn lão đệ. Lão biết người tới đó là một tên ma đầu có võ công trác tuyệt và nghiệt đồ Phi Long thể nào cũng có ở bên trong. Biết là hung hiểm mà vẫn đi để tên nghiệt đồ nhận thấy đã nhờ được gai trước mắt đi rồi, nhờ đó sau này lão mới dễ diệt y. Hai cái tay của lão bên trong có đạo độc khí vô hình, kẻ thù giết lão xong thể nào cũng chặt cái tay của lão, nhưng chúng vô hình đã nhiễm đạo khí đó rồi mà không hay. Chất độc đó sẽ chạy vào trong người y, công lực của y cứ yếu dần đi, chờ tới khi chúng phát giác được, tuy có kịp thời xua đuổi độc khí ra ngoài được, nhưng công lực đã mất dần thì không thể nào lấy lại được. Sau này lão đệ có gặp những tên nào mặt có điểm những lấm chấm đỏ tía tức là những tên đã tàn sát lão phu ngày nay đó...”

Dưới có ký tên Tàn Tú kính bút.

Lạc Dương đọc xong tờ giấy đó không sao nhìn được nước mắt cứ nhỏ dòng, chàng liền đào ngay một cái hố cạnh đó và chôn xác ông già xuống và lấp đất lên. Chàng lập một tấm bia dùng tay viết Tàn Tú chi mộ. Xong đâu đó, chàng vái ba lạy rồi mới ra đi. Trời vừa sáng tỏ, Lạc Dương đã đi tới huyện thành Bình Lạc. Chàng đứng ở trên tường thành nhìn xuống không thấy một tên lính nào canh gác cả. Xem ra chúng đã lười biếng hoặc đi nhậu nhẹt, hoặc đi đánh bài. Chàng bước chân vào trong thành lâu thấy bên trong tối om và hình như thấy một người đang nằm ở chỗ bên chân vách. Chàng nhận ra người đó là Ngụy Thừa Yến, lại tưởng Thừa Yến đã ngủ say, vội lên tiếng gọi:

- Ngụy huynh...

Ngờ đâu Thừa Yến vẫn như thường, chàng vội chạy lại xem mới hay bụng và ngực của y đã bị bắn bẫy mũi tên ngắn, mặt lộ vẻ đau đớn. Chàng kinh hãi vô cùng, bỗng thấy tay phải rữ thẳng xuống mặt ván, nơi đó hình như có chữ, chàng vội nhìn kỹ xem thì thấy mấy chữ viết như sau: “Giết ta là...”

Có lẽ vì vết thương quá nặng nên y chưa viết xong đã tắt thở chàng đoán chắc Thừa Yến giữa đường bị đánh lén, trúng phải ám khí rồi cứ thế cắm đầu cắm cổ chạy vào trong thành lâu này, tưởng là mình kịp thời về đến cứu viện. Ngờ đâu, mình lại gặp Tàn Tú nên mới trì hoãn như thế, vì vết thương của y quá nặng, y chịu đựng không nổi, còn chữ cuối cùng này hình như là chữ Đổng, chẳng lẽ y đã gặp nghĩa đệ Đổng Phi Hồng rồi chăng?

Nhưng tại sao Đổng Phi Hồng lại giết chết y như vậy, hay là Phi Hồng sợ y thổ lộ bí ẩn của mình chăng? Ngụy Thừa Yến không quản ngại mệt nhọc đi tìm kiếm tông tích của Phi Hồng, ngờ đâu, tên bất nhân, bất nghĩa này lại lấy oán báo ân. Chàng càng nghĩ, càng ăn năn hối hận, tự trách mình bỗng dưng bị Tàn Tú giữ lại nên mới chậm vì thế Thừa Yến mới bị toi

mạng. Chàng nhìn cái xác của Thừa Yến một hồi, rồi nghĩ thầm: "Ta muốn đem xác y đi chôn, nhưng ban ngày, ban mặt như thế này, lại là chỗ người đi lại đông đúc, nếu đem xác của y ra thế nào cũng bị người ta hiểu lầm mà vu khống cho mình thì thật là phiền phức."

Chàng đang phân vân, thì ngoài lầu đã có tiếng cười khẽ và có một bóng người rớt vào liễn, Lạc Dương giật mình kinh hãi, vội tắt ngọn đuốc đi, giơ tả chưởng lên bảo vệ trước ngực, trầm giọng quát hỏi:

- Ai đó?

Tiếp theo, liền có tiếng cười lạnh lạnh và người đó đáp lời luôn:

- Là tôi đây, sao mà công tử kinh hoảng và gay gắt như gặp phải kẻ đại thù đại nghịch vậy.

Lạc Dương đã nhận ra giọng nói, biết ngay người đó là thiếu nữ áo đỏ mà mình đã gặp gỡ ở trong rừng đá. Chàng ngăn người ra hỏi:

- Là cô nương đây à? Cô nương tới đây định chỉ giáo gì?

Thiếu nữ áo đỏ khẽ cười một tiếng và đáp:

- Chẳng lẽ muốn gặp mặt công tử cũng không được hay sao? Công tử chằm lại bó đuốc đi, tối om như thế này, sợ lắm.

Lạc Dương nghe nói, mặt đỏ bừng, vội chằm ngay đuốc lên, thấy nàng nọ cũng hổ thẹn và trông càng xinh đẹp. Nàng đưa mắt nhìn cái xác của Thừa Yến, bỗng kinh hoảng lui về sau một bước và chỉ tay hỏi:

- Thế này là nghĩa lý gì?

Lạc Dương rầu rĩ đáp:

- Kẻ chết này là bạn chí thân của tại hạ, nhưng khi tại hạ đến đây thì y đã chết rồi, không hiểu ai đã giết y.

Thiếu nữ lại hỏi:

- Ai hạ độc thủ, công tử có biết không?

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Chỉ hơi biết một chút manh mối thôi, nhưng không dám quả quyết. Tại hạ định đi Quế Lâm điều tra sự thực hư ra sao, nhưng bây giờ không có cách gì chôn cất cái xác này.

Thiếu nữ vừa cười vừa đỡ lời:

- Có khó khăn gì đâu, tướng công không dám xách thì tôi mang dùm đi cho, đem đến một chỗ vắng vẻ ở ngoài thành này chôn cất là xong.

Nói xong, nàng định xách cái xác của Thừa Yến lên, Lạc Dương vội xua tay:

- Không được, người đi lại đông đảo như thế này và cô nương lại cắp một cái xác chết, thế nào người ta cũng hiểu lầm.

Chàng chưa nói dứt, ngoài lầu có ba cái bóng lướt vào, thiếu nữ liền quát hỏi:

- Ai đó?

Nàng vừa nói, vừa giơ chuông lên tấn công luôn, ba người nọ vừa lui, vừa lên tiếng:

- Hạ thuộc thừa lệnh tới đây nghênh đón tiểu thư.

Lạc Dương đứng cạnh, thấy chuông công của đối phương lạnh buốt xương, liền rùng mình nghĩ thầm: "Chuông lực cô bé này âm độc lắm".

Thiếu nữ vội thâu hữu chuông lại, vừa cười nói tiếp:

- Các người đến thật là đúng lúc, mau đem cái xác này ra ngoài ô chôn cất, có việc gì lát nữa hãy nói sau.

Ba người nọ nhìn nhau một cái, rồi cúi đầu vái chào và đáp:

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Một đại hán áo đen nhảy đến ôm xác Thừa Yến lên, rồi cùng hai người kia đi luôn. Thiếu nữ nói với Lạc Dương rằng:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Hai người đi ra ngoài thành lầu, tiến thẳng về phía ngoài ô theo sau ba người nọ. Lạc Dương thấy ba tên đại hán đó đi đến chỗ vắng người, đào một cái hố rồi chôn xác của Thừa Yến vào đó. Lạc Dương ứa nước mắt ra khẩn thầm: "Ngụy huynh linh thiêng phù hộ cho tiểu đệ bắt được hung thủ, thế nào cũng đem tới đây xé xác tế huynh".

Thiếu nữ đưa mắt nhìn, thấy chàng khóc như vậy khiến nàng phải tủi lòng theo. Lúc ấy một tên đại hán đi tới, buông xuôi tay xuống và thưa rằng:

- Giáo chủ sai thuộc hạ đến truyền lệnh mời tiểu thư mau đi Tượng Tị Sơn ở Quế Lâm vì...

Nói tới đó, y đưa mắt nhìn Lạc Dương không nói tiếp nữa, Lạc Dương thấy vậy, mỉm cười nói:

- Tại hạ là người ngoại cuộc, không cần nghe những chuyện bí mật của quý môn.

Nói xong, chàng chạy ra ngoài xa hơn mười trượng, đứng ngắm cảnh chung quanh, nhưng chàng làm gì còn có tâm trí mà thưởng thức, trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết của Thừa Yến. Chàng đang rầu rĩ, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng gió động và một giọng thô thể nói:

- Có phải công tử định đi Quế Lâm đấy không? Tôi cũng định đi Quế Lâm đây, chúng ta có bạn đi với nhau để suốt dọc đường khỏi buồn bã.

Lạc Dương quay mặt lại thấy nàng đang nhìn thẳng vào mặt mình, mặt đầy tình tứ, chàng xấu hổ đến mặt đỏ bừng vội đáp:

- Nam nữ dị biệt, chỉ sợ người ngoài dị nghị bất tiện cho cô nương thôi, huống hồ cô nương lại đang có việc bận, tại hạ đi cùng e ảnh hưởng...

Thiếu nữ trợn trừng mắt lên nhìn chàng và nói tiếp:

- Quý hồ chúng ta đứng đắn thì sợ gì ai dị nghị, sao công tử cố hủ như thế. Như thế mà cũng đòi đi lại trên giang hồ.

Lạc Dương thấy nàng ta nói như vậy liền nghĩ thầm: "Nàng ta đi Quế Lâm thế nào cũng có liên quan đến Điền Thu Giả. Sao ta không nhân dịp này để tìm kiếm Đồng Phi Hồng hỏi xem có phải y đã giết chết Thừa Yến không."

Nghĩ đoạn, chàng làm như bất đắc dĩ lắm, rồi mới nói:

- Nếu cô nương muốn như vậy, tại hạ đành phải tuân mệnh theo cùng. Nếu có điều gì sơ suất xin cô nương đừng có trách cứ tại hạ.

Thiếu nữ tủm tủm cười đáp:

- Được rồi, bốn cô nương không trách cứ công tử đâu, vậy chúng ta đi thôi.

Hai người liền rảo bước đi luôn, trong khi đi đường, chàng mới biết thiếu nữ họ Vệ, tên Ánh Hà. Nàng Ánh Hà vừa gặp Lạc Dương đã đem lòng yêu đương ngay. Lạc Dương ngắm ngẫm để phòng và làm như nửa nạc, nửa mỡ và không hiểu tại sao chàng không yêu Ánh Hà chút nào. Ánh Hà lại tưởng chàng là người đứng đắn nên không nghi ngờ gì hết, nàng bỗng vừa cười vừa hỏi:

- Công tử có biết tôi đi Trượng Tị Sơn ở Quế Lâm để làm chi không?

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Không biết, chẳng hay cô nương có cho tại hạ hay không?

Ánh Hà đáp:

- Tôi cũng không rõ lắm, gia phụ chỉ dặn tôi đi tới đó bắt giữ mấy người thôi, không được để cho bốn người đó lọt lưới, nhưng tối hôm nay, tôi phong thanh trên núi Tượng Tị Sơn đã có khá nhiều những tay hảo thủ tới. Tôi đoán chắc không thể nào tránh khỏi một cuộc kịch chiến, công tử nên ẩn một nơi để được rộng kiến thức thêm.

Lạc Dương hỏi lại:

- Những cao thủ đó cũng muốn bắt những người mà cô nương định bắt hay sao?

Ánh Hà gật đầu, Lạc Dương tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi tiếp:

- Chắc người đó ác độc lắm nên mới kết thù, kết oán với nhiều người như vậy, chẳng hay người đó là ai thế?

Ánh Hà lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết, chỉ biết hình dáng của người đó khác lạ và y không phải đi một mình, còn có mấy cao thủ khác đi cùng. Chúng tôi đã điều tra rõ đêm nay thể nào y cũng lên núi Tượng Tị để thăm một người bạn.

Lạc Dương nhìn Ánh Hà một cái, rồi nói tiếp:

- Tại hạ có chút lo âu, vì tại hạ thấy võ công của cô nương, tuy cao siêu thật nhưng một thân một mình như thế...

Ánh Hà cười khúc khích đáp:

- Cò mổ trai, có ngờ đâu phía sau lại có ngư ông rình rập, chúng thể nào cũng có một trận đấu với nhau rất kịch liệt, chờ tới khi chúng mỏi mệt, lúc ấy mới ra tay thu lợi như ngư ông vậy. Gia huynh đã phái rất nhiều tay cao thủ tới nơi đó trước rồi.

Lạc Dương biết nàng ta giấu hết sự thật bên trong không cho mình biết nên chàng cũng không hỏi thêm, hai người bèn tiếp tục đi.

oOo

Núi Tượng Tị Nhai ở phía đông nam thành phố Quế Lâm, cách tỉnh thành hơn dặm đường, ở cạnh sông Quế Giang, nơi đây có hang động, và có thác nước, cảnh trí rất đẹp nên mới được liệt vào một trong bát cảnh của Quế Lâm.

Tối hôm ấy, trống vừa điểm canh hai trên sông có một chiếc thuyền ở phía đằng xa bơi thẳng toi chân núi khi tới nơi bốn người ở trong khoang thuyền đi ra, dưới ánh trăng người ta trông thấy rõ bốn người đó có râu dài bay phất phơ mặc áo dài đen vai đeo khí giới, vừa lên bờ cả bốn người đều tung mình nhảy lên trên cao, rồi tiến thẳng lên trên núi tức thì. Kinh công của bốn người đó rất cao siêu, nên đi nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng trong bóng đêm liền. Sau đó bốn người chạy thẳng tới một căn nhà nhỏ thấp thoáng ở trên lòng núi. Căn nhà này chung quanh đều có cây cối um tùm, nếu không lên tới nơi, không ai biết nơi đây lại có một căn nhà như thế. Bốn người nọ vừa đi tới gần, đột nhiên trong nhà có một người phi ra tiến tới gần bốn người kia, miệng thì lớn tiếng hỏi:

- Bốn vị giá lâm tệ xá, chắc đã hoàn thành câu chuyện nọ, thật đáng kính mừng.

Một trong bọn bốn người kia đáp:

- Cát lão sư không chịu nhúng tay vào, bốn chúng tôi tổn biết bao nhiêu mệt nhọc và nguy hiểm mới thành công, tuy được vật đó, nhưng không sao mở ra được, cũng tựa như phế vật thôi. Cát lão sư biết rõ vật báu này, chắc ông thế nào cũng nghĩ cách mở nó ra, cho nên chúng tôi mới dám đường đột tới đây quấy nhiễu.

Người họ Cát đó tuổi ngoài tam tuần, mặt mũi tuấn tú, dưới cằm có để chút râu, vai đeo trường kiếm nghe thấy người nọ nói như vậy liền vừa cười vừa đáp:

- Tại hạ chỉ biết đôi chút thôi, chứ có biết được hết đâu. Bốn vị tới đây hỏi tại hạ có khác gì hỏi kẻ mù chỉ đường cho không.

Y vừa nói tới đó bỗng nhiên biến sắc mặt quay đầu về phía bụi cây ở cạnh đó quát lớn:

- Ai ở trong bụi cây nhòm ngó đó? Nếu là bạn thân hà tất phải ẩn núp như thế làm chi.

Bốn người kia đều thất kinh nhìn nhau, cùng chú ý vào trong bụi cây nọ và tay phải đưa lên trên đầu vai định rút khí giới ra. Đột nhiên trong bụi cây có tiếng rất đĩnh tai, và có người lên tiếng nói:

- Cát Thiên Hào, ngài không hổ thẹn là cao thủ mới nổi bật của phái Côn Luân, chỉ riêng điểm tai thính này cũng đủ thấy lời đồn không ngoa.

Tiếng nói đó vừa dứt, đã có ba cái bóng người một trước hai sau nhanh như gió lướt ra. Người đi đầu mặt dài như mặt ngựa, má hóp không râu, hai tai đặc biệt lớn, đôi mắt nhỏ tí, mặc quần áo võ trang, chỏ ngực và bên hông hình như có vật gì dẫu ở bên trong nên hai nơi đó gồ lên. Hai người đi sau, một cao lớn vạm vỡ, một lùn béo, nhưng mặt của cả hai đều

hung ác vô cùng. Khi chúng vừa tới gần mắt cứ nhìn vào bốn ông già nọ hoài. Thiên Hào vừa thấy người nọ tới, ngẩn người ra đáp:

- Tại hạ hậu sinh không đáng nhắc nhở tới. Xin thứ lỗi, tại hạ mắt kém chưa được biết quý vị là ai, xin các hạ cho biết xưng hô như thế nào khỏi thất lễ với khách.

Người nọ coi vẻ dữ tợn, cười nhạt một tiếng và đáp:

- Lão là Đường Tam Điệp, chắc thiếu hiệp đã nghe thấy người ta nói tới lão rồi.

Cát Thiên Hào nghe nói liền rùng mình một cái và nghĩ thầm: "Sao tên ma đầu này bỗng dung hiện thân ở nơi đây? Tam Điệp là một tay cao thủ thượng thặng của Tây Xuyên Đường gia môn, ám khí và sử dụng chất độc, thiên hạ vô song. Thuốc độc của y rất lợi hại, chỉ có thuốc giải độc môn của Đường gia mới có thể chữa được thôi. Về võ công Đường Tam Điệp cũng cao siêu khôn tả, được người giang hồ gọi là Thiên Thủ Độc Tôn (Độc tôn giả nghìn tay). Ông già béo là Bách Bộ Câu Hồn Đường Thái, còn một người nữa không cần hỏi rõ cũng đủ biết là một tay cao thủ sử dụng các thứ chất độc rồi. Xem như vậy chúng tới đây là cố cướp được vật báu mới thôi, nhưng không ai hiểu ai đã cho chúng hay chuyện bí ẩn này thế?"

Nghĩ tới đó, y tỏ vẻ hoài nghi nhìn bốn người kia một cái rồi mới quay lại nhìn Tam Điệp hỏi tiếp:

- Đường lão sư danh lừng bốn bể, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, nhưng không hiểu tối nay, lão sư giáng lâm có chuyện gì chỉ giáo thế?

Tam Điệp lại cười giọng gian xảo, nhưng không trả lời Thiên Hào, chỉ quay lại nhìn bốn người kia và nói:

- Bốn vị có phải là tọc gia của phái Thanh Thành là Đoan Mộc Cương, Vũ Cương Húc, Tiêu Kỳ và Thi Thiệu Quang lão sư đấy không? Hiện giờ trong võ lâm đã có triệu chứng rối loạn, các đại môn phái đều nghi ngờ nhau, không sao liền tay lại để dẹp loạn được, nên ai ai cũng nóng lòng hết sức...

Đoan Mộc Cương liền quát hỏi lại:

- Bạn nói như thế là có ý gì?

Tam Điệp lại cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Đoan Mộc lão sư nóng nảy như thế làm chi, hãy để lão nói nốt đã. Bây giờ các đại môn phái đều công khai cho là họa lớn do ở Nga Mi, vì kỳ túc của phái đó năm xưa bị Quái Thủ Thư Sinh làm cho nhục nhà, nên vị kỳ túc đó truyền thụ cho Kim Đỉnh thượng nhân bầy

tám thành võ công của mình. Kim Đỉnh thượng nhân là người rất hẹp lượng và lại hay bênh vực bề dưới, vì thế các môn phái khác rất bất mãn, Thanh Thành với phái Nga Mi lại ở gần nhau, nên các phái cứ nom nớp hoảng sợ...

Tiêu Kỳ quát lớn:

- Đường Tam Điệp ngươi đừng có nói lời thôi như thế nữa, chúng ta xưa nay không có thù oán gì cả, bỗng dung ngươi đến đây phá bình chúng ta làm chi.

Tam Điệp hai mắt càng lộ hung ác thêm, cười nhạt đáp:

- Cũng vì chúng ta không có thù oán gì cả, lão mới lễ phép như thế. Bây giờ các người muốn lão nói trắng ra không? Lão chẳng cần nói quanh nói co gì nữa. Lão hỏi các người câu này, các người đã lấy được Quảng Thành nhị báu mà không mở được nắp hộp, và cũng không biết cách dùng nốt. Quý tiểu môn muốn dùng hai vật báu này để đè nén Kim Đỉnh lão tặc, như vậy có khác gì là đang thức tỉnh mà lại nói mơ không? Không những không hạ nổi lão tặc đó còn mang họa vào thân là khác. Nếu bốn vị bằng lòng tặng cho lão, lão thế nào cũng báo đền quý vị.

Thanh Thành Tứ Kiệt nghe nói kinh hoảng đến biến sắc mặt, vì họ không hiểu tin bí mật này ai đã tiết lộ cho chúng như vậy?

Tam Điệp lại cười nhạt và nói tiếp:

- Là bạn hay là địch, cái đó tùy ở sự sáng suốt của bốn vị, xưa nay lão ít khi ra tay, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì thế nào cũng phải đạt được mục đích mới về núi.

Thiên Hào đột nhiên lớn tiếng cả cười và xen lời nói:

- Đường lão sư, dù Thanh Thành Tứ Kiệt có tặng hai vật báu đó cho lão sư đi chăng nữa, chưa chắc lão sư đã bảo toàn nổi.

Tam Điệp lại cười nhạt và nói tiếp:

- Hiện giờ chỉ có nhóm lão ba người thôi, quý hồ năm vị giữ kín cho, chắc không ai biết...

Y vừa nói tới đó đột nhiên đằng xa có tiếng nói vọng tới, và cũng một người lên tiếng đỡ lời:

- Chưa chắc.

Tiếng nói đó vừa dứt, bốn xung quanh có mười mấy người xông ra liền. Một người thân hình cao lớn, mặt đỏ mũi sư tử, râu tóc bạc phơ, thân pháp rất nhẹ, chỉ thoáng đã tới trước mặt mấy người liền, chân chưa đứng vững ông già đó đã lớn tiếng cười và nói luôn:

- Từ khi cách biệt đến giờ, Đường lão sư vẫn mạnh giỏi đấy chứ.

Tam Điệp trông thấy ông già áo đỏ, vẻ mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng đáp:

- Thế ra là Sơn chủ của núi Dã Nhân cũng định tới đây chen một chân vào ư?

Dã Nhân Sơn chủ Thái Phúc cười nhạt một tiếng rồi tiếp:

- Đường Môn Tam Độc không phải là những tay khét tiếng trên giang hồ, và cũng không phải là lãnh tụ của võ lâm, có cái gì mà không dám, huống hồ hai vật báu này đã lâu ở trong núi Dã Nhân. Như vậy, ngươi cũng hơi kiêu ngạo và ngông cuồng một chút.

Đường Tam Điệp đảo lộn đôi ngươi một vòng, không nổi giận thì chớ, trái lại còn cười và đáp:

- Thái Sơn chủ, Đường mỗ là người rất rộng lượng, nếu cứ cãi vã như thế này thì chỉ tổn thương hòa khí một cách vô ích. Hiển nhiên, theo lời Thái Sơn chủ thì Quảng Thành nhị báu là bốn vị này...

Y vừa nói vừa chỉ vào Đoan Mộc Cương bốn người, nói tiếp:

- Sơn chủ cứ việc lấy đi, nếu Sơn chủ địch không nổi, bị thất bại, thì lúc ấy Đường mỗ cùng ba người mới ra tay. Lúc ấy, tất nhiên Sơn chủ không có quyền hỏi tới việc này nữa.

Thái Phúc không nghĩ ngợi gì hết, vội trả lời ngay:

- Tất nhiên rồi, nếu Thái mỗ mà lấy được, thì Đường võ sư cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp giật đấy nhé.

Cát Thiên Hào lớn tiếng cười, xen lời nói:

- Đây chẳng qua chỉ là hỏi hớ mượn da đấy thôi. Trận đấu kịch liệt tất nhiên không thể nào tránh khỏi được. Tứ Xuyên Đường môn Tam Độc có phải là người biết chữ tín không, chớ chúng ta mỗi một, chúng mới nhân dịp đó mà ra tay cướp lại, không ngờ Thái sơn chủ vì lợi lộc, mê man tâm trí nên mới ngu xuẩn, khiến ai nghe thấy cũng phải lắc đầu thở dài.

Thái Phúc nghe nói ngẩn người ra nghĩ thầm: "Lời nói này rất phải, sao lão lại ngu muội đến thế?"

Nghĩ đoạn, y do dự, không biết quyết định ra sao cho phải. Đường Thái đột nhiên chế nhạo, vừa cười vừa nói:

- Cứ sợ sệt như vậy mà cũng nhận là hảo hán, buồn cười quá.

Thái Phúc giận dữ, trợn ngược đôi mắt lên, nhìn Đường Thái, rồi cười nhạt đáp:

- Năm xưa, ở Vân Mộng Tiểu Trạch, nếu Quái Thủ Thư Sinh không nương tay thì dù Đường Thái người có ác độc đến thế nào cũng toi mạng rồi.

Đường Thái ngẩng mặt lên trời và đáp:

- Bây giờ, Quái Thủ Thư Sinh đâu, anh hùng chả theo nước biển mà trôi đi rồi ư? Chỉ còn để hận thiên cổ ở trong võ lâm. Việc quá khứ, Sơn chủ còn nói làm chi nữa, cứ nói ngay chuyện trước mắt đây, các người sắp hồn du địa phủ rồi.

Dã Nhân Sơn chủ nghe nói, run lấy bầy quát lớn:

- Thái mỗ không tin, nói suông vô ích, có giỏi cứ giở tài ba ra mà thi thố.

Đường Thái cười hì hì mấy tiếng, rồi đưa tay lên trên vai ấn một cái, rút ra một môn khí giới quái dị, hình bánh xe, bên trong, bên ngoài đều có răng cưa. Khi y vừa rút ra, bánh xe đó cứ quay tít, có ánh sáng lấp lánh.

Đường Thái ở Vân Mộng Tiểu Trạch về tới Tây Xuyên, tự biết võ công còn kém các tay cao thủ thượng thặng rất xa nên mới cố hết sức suy nghĩ ra được môn khí giới này, lấy tên là Cầu Hồn Thái Dương Lô, thế võ của bánh xe này vừa kỳ ảo, bên trong lại giấu rất nhiều ám khí tẩm độc. Chỉ cần bấm cái then chốt ở chỗ cán là lập tức bên trong có những mũi kim bắn ra như mưa liền. Kẻ địch đứng trong vòng hai trượng không thể thoát chết được, đủ thấy khí giới đó lợi hại như thế nào.

Lúc ấy, Cát Thiên Hào đã cùng Thanh Thành Tứ Kiệt tụ lại một nơi, thì thăm bàn tán với nhau. Đường Tam Điệp khẽ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nói tiếp:

- Cát lão sư chó có hồng đào tẩu, dưới tay của lão không ai có thể thoát khỏi được đâu.

Thiên Hào lớn tiếng cười và đáp:

- Tại hạ còn muốn đích mắt trông thấy Đường Môn Tam Độc tối hôm nay chết ở trên núi Tượng Tị này như thế nào, lẽ nào tại hạ lại bỏ đi cơ chứ. Huống hồ, tối nay tại hạ có mời nhiều bạn ở đây, nhưng chưa đến lúc lộ diện, nên các bạn ấy chưa hiện thân ra đây thôi.

Đường Tam Điệp nghe nói rùng mình một cái, và bỗng nghe đằng sau có luồng gió mạnh lấn át tới, y vội nhảy về phía trước rồi quay lại, nhìn thấy ba tên đồng đảng của Thái Phúc đã múa đao xông lại tấn công lên rồi. Y liền cười nhạt một tiếng, múa song chưởng nhanh như chớp phản công luôn.

Bên này bắt đầu đánh nhau bên kia hai đại hán ở phía Đường Thái đã đấu với bốn tên thủ hạ của Thái Phúc rồi. Thái Phúc cùng sáu tên cao thủ xông lại tấn công Thiên Hào năm người. Thái Phúc quả thật là người khôn ngoan, để cho thủ hạ đấu với Đường Môn Tam Độc, còn mình thì đấu với Thiên Hào năm người để cướp Quảng Thành nhị báu rồi chuồn lẹ.

Thiên Hào thấy vậy biết Thái Phúc có mưu tính gì rồi, liền rút khí giới ra phản công luôn. Thái Phúc nhảy lại tấn công, chưởng của y mạnh khôn tả. Đột nhiên, Thiên Hào rút trường kiếm ra, chỉ thấy ánh sáng thấp thoáng, nhắm ba nơi yếu huyệt trước ngực Thái Phúc mà đâm luôn. Thái Phúc thấy chưởng lực của mình phong tỏa không nổi kiếm thế của đối phương liền giật mình kinh hãi. Y vội nhảy sang trái múa chưởng tấn công.

Quý vị nên rõ Cát Thiên Hào là một nhân tài mới nổi lên ở phái Côn Luân từ khi ở Hán Giang được Vân Nhạc cho biết võ công của mình hãy còn kém, nên y căn cứ vào lời chỉ bảo của Vân Nhạc chỉ điếm cho mà luyện tập, nhưng y biết không phải một thời gian ngắn ngủi mà hiểu thấu được hết. Cho nên, y theo Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi đi ra Sơn Tây, giải hết nguy nan của Trấn Thái tiêu cục rồi, liền đi tới một chỗ vắng để luyện tập kiếm pháp thượng thừa. Sau y nghe nói Vân Nhạc ngộ hiểm liền cùng Linh Phi đi thuyền ra bể tìm kiếm chỉ thấy bể với trời thôi, chứ không thấy Ngọc Chung Đảo đâu cả. Hai người liền gạt lệ rầu rĩ trở về. Y tuân theo lệnh của Linh Phi đi báo tin cho Thanh Thanh rồi liền tới núi Tượng Tị này luyện kiếm pháp. Trong năm năm trời, y đã hiểu thấu được những bí quyết ở trong môn Táng Môn Kiếm Pháp. Vì thế Thái Phúc không ngờ Cát Thiên Hào lại tiến bộ đến thế. Hai người đấu được vài hiệp, Thái Phúc bị kiếm thế của Thiên Hào tấn công cho chỉ có chống chứ không sao phản công lại được.

Đột nhiên, phía đằng kia có tiếng kêu la rất thảm thiết, vọng lại, thì ra Đường Thái đã dùng môn võ khí quái dị tấn công vào má bên phải của đại hán áo xám nọ, tên đó bị hất bắn lên trên không và kêu rú như thế. Răng cưa của bánh xe đã làm cho đại hán nọ vỡ óc, máu phun như mưa, chết một cách thảm khốc khôn tả.

Đường Thái đã đánh chết được một người, áp lực đã giảm bớt, y lại tấn công người thứ hai, y bấm chốt cái cán một cái, trong bánh xe có một chùm kim bắn ra, một đại hán áo xám, chưa trông rõ mặt, tê tái không kịp kêu, lăn ngã ra chết tốt.

Đường Thái không thèm nhìn y, lại múa bánh xe xông lại giúp các đồng đảng cao lớn kia. Người nọ đưa mắt nhìn Đường Thái một cái và nói:

- Đường Nhất Hạc này sắp giết chết y đến nơi, khỏi cần hiền đệ trợ giúp nữa, mau đi mà kiếm chế Thiên Hào với Thái Phúc trước.

Đường Thái liền đáp:

- Cũng được.

Y liền tung mình nhảy lại tấn công sau lưng Thiên Hào. Thiên Hào nghe thấy tiếng gió, biết ngay có người tấn công lên, liền giở thế Can Thiên Vô Cực ra. Kiếm thế bao vây xung quanh khiến Thái Phúc và Đường Thái không sao tiến gần được.

Trong trận đấu, quần hùng liền giở hết tài ba của mình ra đấu chí mạng, kiếm quang, bóng đao, chưởng phong xoay tít làm cho cát bụi bay tung, cây cỏ ở quanh đó đều rụng lá thật là kinh người.

Hãy nói Ánh Hà với Lạc Dương hai người ẩn núp ở đằng xa, nín thở ngó nhìn trận đấu của đôi bên.

Lạc Dương biết Cát Thiên Hào với Thanh Thành Tú Kiệt vốn là bạn cũ của ân sư mình, nhưng đối với Quảng Thành nhị báu thì chàng không biết gì hết, chàng phải ra tay giúp đỡ Thiên Hào cùng các người mới được. Nhưng vì vướng có Ánh Hà ở bên cạnh không sao thoát thân được, chàng càng nóng lòng sốt ruột. Chàng bỗng nghĩ ra được một kế, khẽ bảo Ánh Hà rằng:

- Cô nương thử xem ba bên đấu với nhau, bên nào sẽ thắng?

Ánh Hà tủm tủm cười và đáp:

- Cả ba đều bị bại hết, không ai thoát thân cả.

Lạc Dương vội hỏi lại:

- Có phải cô nương bảo chờ chúng mỗi mệt hết, cả bọn cùng bị thương cả, lúc ấy cô nương mới lật mặt bắt gọn phải không? Cô nương nên nhớ rõ con rết tuy chết nhưng tuy cứng đờ vẫn còn có thể đốt người được, cô nương phải thận trọng lắm mới được.

Ánh Hà thấy Lạc Dương quan tâm đến mình như vậy trong lòng vui vẻ vô cùng, liền đưa mắt liếc nhìn chàng một cái và đáp:

- Ai nói chỉ có một mình tôi tới nào, hiện giờ những cao thủ của Tuyệt Liên Giáo tới nhiều lắm rồi, nhưng công tử với tôi chưa trông thấy họ đấy thôi.

Nàng vừa nói tới đó, bỗng nghe thấy cách đó không xa, trong bụi cỏ có tiếng vỗ tay rất khẽ. Lạc Dương ngẩn người, Ánh Hà lại nói tiếp:

- Đó là ám hiệu của Tuyệt Liên Giáo chúng tôi đấy, tiếng truyền thanh đó báo hiệu là sắp sửa tấn công. Cha tôi chắc ở nơi không xa, có lẽ chính ông ta ra lệnh cũng nên.

Lạc Dương nghe nói, giật mình kinh hãi và hỏi tiếp:

- Sao cô nương lại biết lệnh tôn đã tới?

Ánh Hà ngẫm nghĩ giây lát đáp:

- Hừ, có lẽ không phải là cha tôi, nếu cha tôi thân hành tới nơi tất nhiên không khi nào còn sai tôi tới nữa, có lẽ là Đặng tam thúc.

Lạc Dương vội hỏi:

- Ai là Đặng tam thúc chứ?

Ánh Hà tủm tủm cười rồi đáp:

- Nhất thời làm sao mà nói cho công tử hay được, chi bằng công tử cùng đi yết kiến tam thúc đi.

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Tại hạ đã nói cho cô nương biết trước kia rồi, tại hạ đã quyết định không dây dưa chuyện này, nếu không phải do cô nương cương quyết mời tại hạ đi, thì không bao giờ tại hạ lại theo tới đây. Cô nương đi gặp vị tam thúc đó đi, tại hạ cứ ngồi ở đây ẩn núp chứ không ra đâu.

Ánh Hồng liền vừa cười, vừa mắng yêu Lạc Dương:

- Thật là đồ hủ...

Bỗng trong bụi cỏ lại có hai tiếng vỗ tay rất khẽ. Ánh Hà liền nói tiếp:

- Tôi đi một chút rồi sẽ quay trở lại đây, công tử đừng có đi đâu nhé.

Nàng nói chưa dứt lời đã nhanh như sao sa biến mất. Lạc Dương cười thầm, liền nắm phục xuống bãi cỏ, lấy cái mặt nạ của Linh Phi trao cho đeo lên rồi từ từ bò sang phía khác.

Trên đấu trường lại có mấy tiếng kêu la thảm khốc vọng lên. Đường Tam Điệp, Đường Nhất Hạc mỗi người đã giở ám khí âm độc ra giết chết ba người. Đoan Mộc Cương cũng múa đao chém vào vai một tên thủy tặc, tiếp theo đó, y giở tả chưởng ra đánh một thế. Tên phỉ đồ ấy bị chưởng lực của y đánh tung lên cao bảy tám trượng, vừa rớt ngay vào chỗ cách Lạc Dương chừng ba bước, tên đó vẫn chưa tắt thở, còn đang giãy giụa. Chàng nhanh tay giơ chỉ ra điểm luân tử huyết cho tên đó chết tốt, chàng vội cởi bỏ áo của gã đó ra mặc luôn vào người, rồi bò ra ngoài đấu trường xem xét tình hình của trận đấu.

Lúc ấy, Đường Tam Điệp, Đường Nhất Hạc toàn gỡ ám khí ác độc ra tiêu diệt đối thủ. Xác kẻ địch chỉ trong thoáng cái đã thành nước vàng tan ra hết. Đường Tam Điệp cười nhạt một tiếng và nói:

- Thái Phúc, người thức thời mới là tuấn kiệt, chỉ cần người gia nhập Tây Xuyên Đường Môn của chúng ta, như vậy có phải là khỏi chết không.

Ý của y muốn bảo Thái Phúc nhập bọn, để cùng liên thủ đánh bọn Thiên Hào năm người. Thái Phúc đã thấy tình hình bất lợi cho bên mình, nhưng y đã bị kiếm pháp lợi hại của Thiên Hào kiềm chế, hơn nữa, tuy Đường Thái tấn công Thiên Hào, nhưng ngấm ngấm đánh lên mình, vì vậy y không làm sao mà thoát thân ra được.

Lúc này Đoan Mộc Cương các người giữ thế, thủ thế thức rất nghiêm mật vì phải đề phòng Đường Môn Tam Độc ném ám khí vào. Bọn phỉ đồ của Thái Phúc đối địch với Đoan Mộc Cương các người cứ kêu khổ thảm hoài vì Thái Phúc chưa truyền lệnh cho chúng rút lui nên chúng cứ phải đấu thí mạng. Vả lại, chúng cũng biết ám khí độc của nhà họ Đường này lợi hại lắm, nhất định không chịu để cho chúng được thoát thân và rút lui, vì vậy, chúng càng hoảng sợ bao nhiêu thì công phu của chúng lại càng kém sút bấy nhiêu.

Thái Phúc bực tức vô cùng, không trả lời Đường Tam Điệp, cứ nghĩ cách đào tẩu, nên chưởng pháp của y càng lanh lẹ nhanh tay hơn trước.

Đường Tam Điệp thấy vậy, liền vẫy tay gọi Đường Thái. Đường Thái liền tiến tới gần y, y khẽ dặn Đường Thái mấy câu, rồi cả ba tên họ Đường thò tay vào trong túi. Đường Tam Điệp liền cười nhạt mấy tiếng và nói:

- Các người chấp nê không chịu giác ngộ, bắt buộc lão phải khai sát giới đây.

Nói xong, cả ba tên giơ tay lên định ném, Cát Thiên Hào, Thái Phúc các người thấy vậy, đều giật mình kinh hãi, đôi bên cùng tránh cả ra, dùng chưởng phong để bảo vệ lấy thân trước. Đột nhiên, bốn bên có tiếng quát lớn vọng tới, dưới trăng đã có mấy chục thân hình nhảy xổ vào trong đấu trường.

Đường Môn Tam Độc đã cùng giơ tay lên ném đinh độc, kim độc và gai độc vào đối phương, không khác gì một trận mưa ám khí vậy. Bọn người nhảy xổ đó không cần phải nói rõ, quý vị cũng biết là bọn phỉ đồ của Tuyết Liên Giáo rồi. Bốn tên phỉ đồ trông thấy ám khí bắn vào người mình, không kịp ngừng chân lại, đã bị ám khí bắn trúng ngay, liền ngã ra đất, hai tay cứ ôm mặt lăn lộn và kêu rú hoài.

Đường Gia Tam Độc thấy đột nhiên có năm cái bóng đen nhảy tới trước mặt, năm người cũng giơ chưởng tấn công một lúc, liền có năm luồng gió âm hàn lấn át tới. Lúc này,

Đường Tam Điệp mới biết mưu đồ của mình đêm nay đã tan rã hết, y liền không nghĩ ngợi gì hết, bảo ngay hai tên kia đào tẩu luôn. Thế rồi, cả ba liền tung mình chạy thẳng về phía đông bắc mất dạng.

Những ám khí của Tam Độc ném ra, tuy bị Cát Thiên Hào đẩy bắn trở lại, nhưng các tay cao thủ của Tuyết Liên Giáo đã xông lại bao vây các người rất nhanh nhẹn, mồm thì quát bảo:

- Mau đưa Quảng Thành Nhị Báu ra ngay.

Ánh Hà cũng xuất hiện, đón đánh Thái Phúc. Lạc Dương liền ngăn người ra vì cảm thấy mình có ra tay cũng vô ích thôi. Người của Tuyết Liên Giáo đến đông như vậy, song quyền làm sao địch nổi cả bốn tay, nhưng không biết Quảng Thành nhị báu đó có ở trong người của Thanh Thành Tứ Kiệt không. Nếu chàng ra tay giúp được cho người này mà không giúp được cho người khác, cũng vô ích mà thôi.

Trận đấu kịch liệt vô cùng, khiến ai trông thấy cũng phải tối tăm mặt mũi lại, chứ không sao thấy rõ hình bóng của một người nào hết.

Lạc Dương thấy một người trong nhóm tứ kiệt bị một tay cao thủ của Tuyết Liên Giáo đánh trúng một chuồng kêu đến bộp một tiếng, y loạng choạng mấy bước lui về phía sau, rồi bỗng quay người, tung mình nhảy lên, lướt qua phía sau Thiên Hào mà đi luôn. Hai tay cao thủ của Tuyết Liên Giáo đồng thanh cười nhạt, rồi như bóng theo hình đuổi theo ngay.

Lạc Dương bỗng nghĩ ra một kế, liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Quảng Thành nhị báu ở trong người đó chăng?"

Chưa nghĩ xong, chàng đã tung mình đuổi theo luôn.

Người bị thương của nhóm Thanh Thành Tứ Kiệt đã chạy xuống dưới chân núi Tượng Tị, mặt lộ vẻ đau đớn, hình như xương ở bên vai phải của y đã bị kẻ địch đánh gãy vụn, cánh tay đã bị phế hẳn, người run lẩy bẩy mà hai phỉ đồ kia lại sắp sửa đuổi theo tới. Y râu rĩ thở dài một tiếng và nói:

- Không ngờ Tiêu Kỳ ta hôm nay không bảo tồn được Quảng Thành nhị báu.

Y vừa nói tới đó, bỗng thấy trên đỉnh đầu có một luồng gió mạnh thổi tới, và bên tai có một tiếng cười nhạt và nghe rất rùng rợn. Tiếp theo đó, y đã thấy hai người mặc áo đen, râu dài đứng ở trước mặt.

Tiêu Kỳ cười nhạt hỏi:

- Hai bạn đuổi theo Tiêu mỗ làm chi?

Một người áo đen trầm giọng đáp:

- Bạn họ Tiêu kia, mau đưa Quảng Thành nhị báu ở trong người ra, bằng không bạn cũng không được sống sót và các bạn kia cũng bị nguy hiểm nốt, như vậy thật không đáng hy sinh chút nào.

Tiêu Kỳ cười như điên như cuồng một hồi rồi trả lời:

- Hai bạn sao lại cho Quảng Thành nhị báu ở trong người của Tiêu mỗ như thế? Thôi được, Tiêu mỗ không còn sức nào phản kháng nữa, nếu hai vị nhận định như vậy thì cứ xin tới đây mà khám người của mỗ đi.

Hai người áo đen nghe thấy y nói như vậy đều ngẩn người ra nhìn nhau, mặt lộ vẻ kinh hãi và hoài nghi. Đột nhiên, có một tiếng cười rất lớn và kèm theo một luồng gió mạnh ở trên không lấn áp tới. Hai người áo đen râu dài giật mình kinh hãi, nhảy sang hai bên, ngừng đầu nhìn lên, liền thấy một người có bộ mặt lạnh lùng nhảy ngay vào giữa chúng. Người đó ngấm nhìn hai tên nọ không nói nửa lời. Một người áo đen râu dài, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Các hạ dám can thiệp vào chuyện thị phi của Tuyệt Liên Giáo sao?

Người mặt lạnh lùng liền đáp:

- Mỗ đi qua đây, thấy sự bất bình ra tay trợ giúp, ngay Kim Ty Nhân Vệ Phi Long tới đây, lão cũng ra tay can thiệp như thường.

Nói xong, y giơ tả chưởng lên nhanh như điện chớp, vỗ ngay vào người kia, thủ pháp thật là kỳ ảo khôn lường, chỉ thấy năm ngón tay của y chộp ngay vào Khúc Trì huyết của người áo đen kia, rồi bóp chặt một cái. Người áo đen liền thấy xương cốt đau nhức như gãy, đồng thời y bị người nọ đẩy một cái, người đã bắn về phía trước, đụng ngay vào tên đồng đảng của y tức thì.

Người áo đen thấy người lạ mặt này có thủ pháp kỳ ảo khôn lường, đúng là một quái kiệt trong võ lâm, võ công đã luyện tới mức thượng thặng rồi, lại thấy người đồng bọn của mình bị hất bắn đi, liền quát lớn, giơ tay trái ra chộp luôn tay của người đồng bọn đó. Ngờ đâu, người có bộ mặt lạnh lùng kia ra tay lại nhanh như điện, tay trái của y chỉ giơ lên một cái, đã có luồng gió mềm mại tới liền. Người áo đen rung mình kinh hãi vội nhảy sang bên để tránh né, tay phải đổi thế thức khác chống đỡ, không cho người đồng bọn bắn vào người mình. Chỉ nghe thấy kêu ùm một tiếng, người áo đen ấy cũng kêu hự một tiếng, thân hình bị đẩy lui về phía sau, cổ tay phải bị gãy luôn, năm ngón tay vụn ra từng khúc, máu tươi đầm đìa và đau nhức đến tận xương tủy, nhưng y vẫn cố nhịn không chịu hé miệng kêu rên một tiếng. Hai người áo đen râu dài đó đều là nhung tay cao thủ của Tuyệt Liên Giáo. Chúng biết

ngày hôm nay khó mà thoát chết được, nên thà chết một cách oanh liệt còn hơn là chịu nhục nhã với đối thủ. Thế rồi, cả hai cùng giơ chưởng lên tự đánh mạnh vào đầu óc một cái, võ sọ, phọt óc ra, ngã gục xuống chết tốt. Người nọ đưa mắt nhìn hai người áo đen đó chết xong, liền từ từ đi tới cạnh Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ thấy vậy cả kinh, liền lớn tiếng hỏi:

- Các hạ đến đây có phải là vì Quảng Thành nhị bát không?

Người nọ lắc đầu, chìa tay ra, giơ một viên thuốc và nói:

- Xương ở trên bả vai của các hạ đã vỡ vụn, nội thương rất nặng, mau uống viên thuốc này, trong nửa tháng có thể lành mạnh được liền.

Người đó chỉ nói thế thôi, chứ không đề cập đến Quảng Thành nhị bát gì cả. Tiêu Kỳ nhìn người đó một cái, rồi giơ tay nhận lấy viên thuốc đó luôn, tiếp theo đó, y thọc tay vào túi, lấy hộp bằng đá màu, to như bàn tay ra, thở dài một tiếng và nói:

- Tiêu mỗ không đủ sức lực bảo tồn vật này, mang vật báu cũng là một cái tội, chỉ sợ kẻ gian cướp mất thôi. Các hạ là người võ công trác tuyệt...

Y chưa nói dứt, thì trên núi Tượng Tị đã có mấy tiếng hú rất dài theo gió vọng tới, và tiếp theo có mấy cái bóng người phi thân xuống núi. Người mặt lạnh lùng kia vội đỡ lấy cái hộp đá đó và nói:

- Chớ có nói là tôi lấy đi nhé.

Chỉ thoáng cái là y đã đi mất dạng liền.

- o O o -